

„Een eindje, Moeder, een klein eindje. Dat is de gemeenschappelijke weg. Dan krijgen we den Tweesprong, en wij Christenen slaan rechts.”

Moeder zuchtte.

„Ik vrees, dat de Sociaal-Democratische zuiging jullie meetrokt naar den Communistischen afgrond, en dat jullie oogen te laat zullen opengaan.”

Stephan nam de hand zijner moeder in de zijne.

„U vrees, dat de Sociaal-Democraten aan den leiband der Communisten zullen loopen? Geen sprake van. Is Garbay een man, om zich dat te laten welgevallen? Hij staat aan het hoofd van de machtigste vakvereniging, die Budapest heeft, en is een man vol kracht en zelfstandigheid.”

Stephan bedoelde Alexander Garbay, den voorzitter van den socialistischen metaalbewerkerbond te Budapest.

„Ik huiver voor de revolutie, mijn jongen.”

„t Zal u meevallen, Moeder. Zij brengt ons vrijheid en onafhankelijkheid, brood in overvloed.”

Moeder kuste haar jongen op het voorhoofd.

„Slaap nu maar uit, mijn kind! Ge moogt nu een gat in den dag slapen, hoor!”

En zij kuste hem nog eens. En een glimlach kwam op haar gelaat, doch haar stem was vol tranen.

(Wordt vervolgd.)

PRESIDENT REITZ

Het was in het Kaapsche wintergetij — Mei 1923. Er brandde een vroolijk houtvuur op den haard, en een groote jachthond lag voor de voeten van zijn meester. Ik zat met dien man te gezelschap; het was Dr. F. W. Reitz, oud-president van den Oranje-Vrijstaat.

Ik had van de gade van den President een vriendelijke uitnodiging gehad tot een middagmaal met wildbraad, maar het was mij tot mijn spijt niet mogelijk, daaraan te beantwoorden. Zoo werd ik dan op de thee verzocht, en wij zaten daar bij het haardvuur, dat een koesterende warmte uitstraalde.

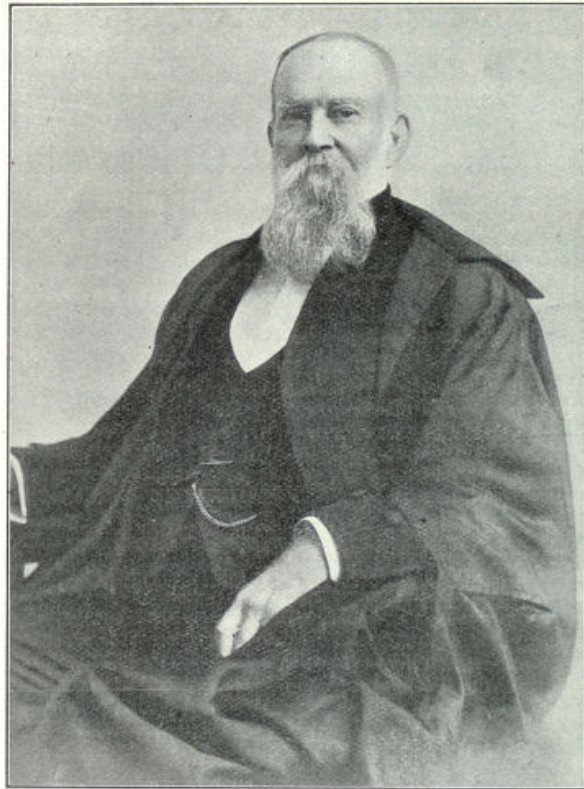
Met eerbied zag ik op tot den grijsaard. Hij vertegenwoordigt een der meest tragische hoofdstukken uit de Zuid-Afrikaansche geschiedenis; hij is de laatste der oude garde, die over de graven zijner wapenbroeders heen in de schitterende Juli-overwinning der nationale partij den glans van den nieuwen dag mag begroeten.

Den 15^{den} October j.l. is President Reitz tachtig jaar geworden; zijn oog is nog niet verdonkerd, en zijn kracht is nog niet vergaan.

Daar zat de herculische gestalte vlak naast mij, en hij had de goedheid, mij twee uren lang te vertellen uit zijn rijke ervaringen, en terwijl hij vertelde, ontrolde zich voor mijn blik een deel der Zuid-Afrikaansche geschiedenis met zijn vreugde en smart, zijn blinkende bergtoppen en gapende afgronden. . . .

Hij is de zoon van een dapper geslacht; een zijner voorvaderen vocht op de Nederlandsche oorlogsvloot bij Doggersbank tegen de Engelsche zeemacht. President Reitz, die met lof zijn rechtsgeleerde studies voltooide, trok reeds vroeg de aandacht van den President Jan Brand van den Oranje-Vrijstaat. Jan Brand was een man kloek van daad en wijs van raad; op het voetstuk van zijn standbeeld te Bloemfontein staat zijn geveulegde woord te lezen: „Alles zal recht komen.”

Door bemiddeling van Jan Brand werd Reitz hoofdrechtter van den Vrijstaat, en toen de Oranje-Vrijstaat in 1888 zijn grooten en wijzen president verloor, viel het oog

onmiddellijk op Reitz; hij werd de vijfde President van den Oranje-Vrijstaat: een ware Hollandsche-Afrikaner, die tot 1895 zijn Republiek bestuurde. Toen noopte ziekte hem, zijn ambt neer te leggen, terwijl President Steyn zijn opvolger werd.

Na zijn herstel werd Reitz staatssecretaris der Zuid-Afrikaansche Republiek; hij was gedurende den driejarigen Boerenoorlog meestentijds in het veld, en wist door zijn pittige en luimige gedichten de strijdende Afrikaners te bezielen. Hij aanschouwde het einde der Boeren-republieken en zag het groeien der nationale partij; hij werd Voorzitter van den Senaat der Unie van Zuid-Afrika, doch verloor dien zetel, omdat hij onwrikbaar pal stond bij de nationale partij. Dat verlies is zijn grootste eer geweest. . . .

Oud is hij van jaren, maar jong van moed en frisch van geest, vol benijdenswaardigen arbeidslust. „Laten wij vasthouden,” zeide hij, „aan onzen godsdienst, onze taal, onze traditie!”

Dat waren zijn afscheidswaarden aan mij, en zij klinken mij nog in de ooren.

L. PENNING

L. PENNING

Van een tachtigjarigen oud-president der Boeren naar den bijna zeventigjarigen ou-baas Penning is niet zo'n groote stap. We willen die even doen, omdat er aanleiding voor bestaat door het feit, dat onze bekende Boerenvriend 2 December a.s. zijn zeventigsten verjaardag hoopt te vieren.

Wij meenen uit naam van al onze lezers en lezeressen te spreken, wanneer we dezen grijsaard, van wien oók kan getuigd worden, dat hij is „jong van gemoed, frisch van geest, vol van benijdenswaardigen arbeidslust,” ons aller hartelijken gelukwensch aanbieden met de viering van dit heugelijk feit, en hem Gods onmisbaren zegen toebidden voor zijn verdere levensdagen. Moge hem de kracht geschonken worden om blijmoedig voort te gaan met zijn arbeid, waarvan velen, ook door ons Blad, zooveel hebben genoten en genieten!